

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 46. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Mandag den 30. august 2010
Tidspunkt: Kl. 14.30
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Lone Dybkjær (RV) fungerende formand, Flemming Møller (V), Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Kim Mortensen (S), Morten Bødskov (S), Pia Olsen Dyhr (SF), Per Clausen (EL)

Desuden deltog: Finansminister Claus Hjorth Frederiksen bistået af kontorchef Rasmus Degn

Lone Dybkjær ledede mødet.

Punkt 1. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3030 (økonomi og finans) den 7. september 2010

Dagsordenspunkt 1 og 5 henhører under Finansministeriets ressort.
Dagsordenspunkt 2 og 3 henhører under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressort.

Finansministeren: Alle sager forelægges til orientering. Jeg henviser til de aktuelle notater for sagernes nærmere indhold.

1. "Europæisk Semester"

– *Politisk enighed*

KOM(2010) 0367, KOM (2010) 0250

Rådsmøde 3030 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2010) 0367 – spørgsmål 1

Det Europæiske Råd 17/06-10 – bilag 7 (konklusioner fra DER)

EU-note (09) – E 47 (notat af 5/7-10 fra den økonomiske konsulent)

EU-note (09) – E 37 (notat af 18/5-10)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (09) – bilag 490 (side 1489 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 9/7-10)

EUU alm. del (09) – bilag 449 (side 1270, behandlet i EUU 4/6-10)

EUU alm. del (09) – bilag 408 (side 1061, behandlet i EUU 12/5-10)

Finansministeren: Jeg forventer, at vi på mødet vil bekræfte vores støtte til det Europæiske Semester, som jeg forelagde udvalget til forhandlingsoplæg forud for Økofin den 13. juli. Introduktionen af det Europæiske Semester skal konkret ud-

møntes i en ændring af adfærdskodeksen for stabilitets- og konvergensprogrammerne.

Formålet med det Europæiske Semester er, som vi har drøftet her i udvalget, at styrke drøftelserne af EU-landenes økonomiske politik forud for vedtagelsen af national politik – altså den såkaldte "ex ante koordination". Forslaget indebærer bl.a., at afleveringen af stabilitets- og konvergensprogrammerne og de nationale reformprogrammer samt Rådets behandling af dem fremrykkes til foråret og sommeren for at styrke drøftelserne af den fremadrettede økonomiske politik.

Med det Europæiske Semester indledes året med horisontale drøftelser baseret på en såkaldt "årlig vækstundersøgelse" udarbejdet af Kommissionen. Rapporten vurderer bl.a. makroøkonomiske ubalancer, makroøkonomiske risici samt økonomisk-politiske udfordringer for EU og euroområdet som helhed samt risici for enkelte grupper af lande. Hovedkonklusionerne i rapporten vil blive sammenfattet i et kort papir, som vil danne basis for drøftelser i Økofin til brug for forberedelsen af et "årligt økonomisk topmøde" blandt stats- og regeringscheferne.

De horisontale drøftelser på det årlige økonomiske topmøde har til formål at munde ud i politiske retningslinjer til EU, euroområdet og eventuelle grupper af lande med hensyn til økonomisk politik, herunder finanspolitik og strukturpolitik. EU-landene forventes at tage højde for disse retningslinjer i forbindelse med udarbejdelsen af stabilitets- og konvergensprogrammerne samt de nationale reformprogrammer, som fremover skal afleveres inden udgangen af april måned.

Kravene til stabilitets- og konvergensprogrammerne vil generelt være de samme som i dag. Der ventes enighed om ændringer i adfærdskodeksen, der fastslår, at programmerne skal indeholde konkrete indikationer af politikplanerne for det kommende år og foreløbige mål for saldoen, indtægter og udgifter samt deres hovedkomponenter og endvidere en beskrivelse af den planlagte politik til at nå målene.

Fremrykningen af afleveringen betyder dog, at der allerede i foråret – og ikke først i slutningen af året – vil skulle præsenteres relativt overordnede planer for den økonomiske politik. Landene vil naturligvis arbejde med deres finanslovsforslag i henhold til de sædvanlige nationale procedurer, men det nye er så, at det sker efter EU-behandlingen af stabilitets- og konvergensprogrammerne. Formålet er således ikke, at EU-landene skal aflevere finanslovsforslag til drøftelse i EU inden fremlæggelsen i de nationale parlamenter, men at sikre et grundlag for meningsfulde EU-drøftelser af landenes finanspolitik.

Kommissionen vil i sine udkast til rådsudtalelser om stabilitets- og konvergensprogrammerne fremover have et stærkere fokus på det kommende budgetår for at give EU-landene klare tilkendegivelser om, hvorvidt den planlagte politik vurderes at være hensigtsmæssig. Derudover vil der være et særligt fokus på anbefalingerne til eurolandene – særligt eurolande med betydelige makroøkonomiske ubalancer – på grund af de større afsmittende effekter på andre eurolande.

Lad mig endnu en gang understrege, at det Europæiske Semester ikke ændrer ved, at finanspolitikken fortsat fuldt ud er suveræn national kompetence, at semesteret ikke ændrer ved de overordnede finanspolitiske spilleregler, og at vi f.eks. i

Danmark fortsat vil kunne gennemføre finanspolitiske lempelser, som vi har gjort før for at støtte vækst og jobskabelse, senest her under krisen.

Økofin forventes at vedtage rådsudtalelser om stabilitets- og konvergensprogrammerne samt eventuelle landespecifikke anbefalinger, f.eks. om makroøkonomiske ubalancer, i juni eller juli, og Det Europæiske Råd vil efterfølgende endossere disse anbefalinger.

Regeringen støtter introduktionen af et Europæisk Semester i overensstemmelse med forhandlingsmandatet her i udvalget, og regeringen støtter de ventede justeringer af adfærdskodeksen for stabilitets- og konvergensprogrammerne, som ligger inden for rammerne af dette mandat.

Regeringen støtter endvidere, at stabilitets- og konvergensprogrammerne skal indeholde relativt overordnede planer for den økonomiske politik, som efterfølgende udmøntes i finanslovsforslag i henhold til de sædvanlige nationale procedurer og – som nævnt – med fuld respekt for den nationale suverænitet på dette område. Vi er derfor tilfredse med, at der ikke lægges op til, at EU på nogen måde skal godkende den danske finanslov. Finanslove er national kompetence, ikke EU-kompetence. Drøftelser i taskforcen viser, at der er generel enighed om dette blandt EU-landene og Kommissionen.

Morten Bødskov mente, der er behov for en strammere styring af EU-landenes økonomier, således at vi undgår at komme i situationer med uholdbar finanspolitik og voldsom gældsætning. Derfor er Socialdemokraterne enig i, at vi skal arbejde inden for den foreslåede ramme.

Socialdemokraterne er tilhængere af ideen om et Europæisk Semester, så længe der ikke hersker nogen som helst tvivl om, at vedtagelsen af finansloven vedbliver at være et suverænt nationalt anliggende.

I relation til sanktioner bad han finansministeren uddybe forholdet mellem adfærdskodeksen og de rammer, der er gældende i Vækst- og Stabilitetspagten.

Han var glad for, at finansministeren understregede, at det foreslåede under ingen omstændigheder får betydning for, hvordan den danske finanspolitik har været tilrettelagt de sidste 20-25 år, og at man ikke bare kan føre en finanspolitik baseret på nedskæringer, men også baseret på jobskabelse, investeringer og vækst.

Per Clausen var glad for, at finansministeren pointerede den nationale suverænitet med hensyn til finanslovene, men han forstod, at man ville få nogle signaler for, hvad der ville være hensigtsmæssige rammer for finanslovene, hvorefter der ville komme henstillinger og måske også sanktioner. Derfor spurgte han, om det, finansministeren sagde om den nationale suverænitet, betød, at vi ikke vil komme ud for sanktioner, hvis vi et år beslutter ikke at følge disse signaler eller henstillinger.

Pia Olsen Dyhr sagde, at SF er enig i, at vi skal styrke den økonomiske styring, så vi ikke kommer i en situation som den, Grækenland kom i. I relation til det Europæiske Semester mente hun, det giver god mening at komme med

tallene tidligere. Hun spurgte dog, om de oplysninger, vi skal komme med, afviger fra dem, vi skal give nu.

Pia Olsen Dyhr pegede på, at det i forbindelse med reformen af Vækst- og Stabilitetspagten i 2005 blev besluttet, at under exceptionelle omstændigheder var der mulighed for at fravige de 3 pct., og at exceptionelle omstændigheder blev defineret som en nedgang i BNP på mere end 0,75 pct.

Hun gjorde opmærksom på, at der er sket en ændring, når finansministeren siger, at et land, som ikke er oppe på et underskud på de offentlige finanser på 3 pct., men f.eks. kun ligger på 2,8 pct. eller 2,9 pct., godt kan komme ind under proceduren, hvis det har en meget stor gæld. Hun ville gerne vide, hvordan denne procedure vil blive, og om det betyder, at man også vil ændre ordlyden i Vækst- og Stabilitetspagten.

Pia Olsen Dyhr spurgte, om det under de nye regler vil blive muligt at kickstarte økonomien, som en tidligere dansk regering gjorde det i 1993.

Hun mindede om, at der er et udestående juridisk spørgsmål vedrørende sanktionernes forhold til det danske forbehold, og spurgte, om de nye sanktioner, som også skal gælde ikke-eurolande, indebærer, at man kan tilbageholde midler fra EU's budget.

Hvis man forestillede sig, at et land som Danmark – hvad hun ikke troede ville blive tilfældet, da vi altid har opført os som den artige pige i klasen – kommer ud for, at EU tilbageholder landbrugsstøtte, skal den danske regering så betale bønderne, og hvor meget vil det i givet fald beløbe sig til?

Pia Adelsteen var glad for, at finansministeren gentagne gange fortalte, at den danske finanspolitik er et nationalt anliggende, men hun var bange for, at når man rakte en vis mand lillefingeren, tog han hele armen. Efter indførelsen af et Europæisk Semester skal man sende nogle overordnede tal ned til EU, hvorefter man kan komme ud for, at EU vil justere tallene lidt. Er der ikke en risiko for, at det kan få indflydelse på finansloven? Det var hun stadig væk bekymret for.

Lone Dybkjær sagde, at så vidt hun forstod, skulle regeringerne over for de nationale parlamenter redegøre for, hvad man ville spille ud med over for EU.

Finansministeren slog fast, at der ikke rokkes ved den nationale suverænitæt, når det gælder finansloven. Det er alle lande enige om. Vi diskuterer, hvordan man kan skabe gennemsigtighed, og hvordan man kan få gode råd om den økonomiske politik. I den forbindelse pegede finansministeren på, at regeringen jo i forvejen får gode råd fra vismændene, Nationalbanken og bankerne. Man kan kun blive klogere af at få mange gode kommentarer. Der går en knivskarp grænse, når det gælder den nationale suverænitæt.

Finansministeren svarede Morten Bødskov, at reglerne findes i Vækst- og Stabilitetspagten, og adfærdskodeksen er en politisk aftale om, hvilke krav man skal stille i processen, og hvilke formkrav der skal være gældende.

Han svarede Per Clausen, at sanktioneerne først kommer, når der er givet henstillinger. I øvrigt er sanktionsmulighederne noget, der analyseres i øjeblikket.

Finansministeren svarede Pia Olsen Dyhr, at der i de foreliggende forslag ikke ligger noget, der vil forhindre en kickstart som den, den danske regering foretog i 1993.

Man diskuterer i øjeblikket, om det princip, der gælder for samhørighedsfonde, kan udvides til andre dele af EU-budgettet. Det analyseres stadigvæk, og der er stærkt divergerende opfattelser i medlemskredsen.

Finansministeren svarede Lone Dybkjær, at regeringerne skal orientere de nationale parlamenter i henhold til de nationale regler, som er meget forskellige.

Kontorchef Rasmus Degn svarede på Pia Olsen Dyhrs spørgsmål om de exceptionelle omstændigheder, der tale om i reformen af Vækst- og Stabilitetspagten fra 2005. For det første gjorde han opmærksom på, at der skelnes mellem exceptionelle omstændigheder og særlige omstændigheder. For det andet pointerede han, at der i det arbejde, der foregår i taskforcen, ikke er lagt op til en ændring af reglerne, hverken fra Kommissionens side eller fra anden side.

Under exceptionelle omstændigheder kan et land få en undtagelse fra at komme ind under proceduren med for store underskud og undgå at få en henstilling. Hovedreglen er, at hvis et land har en negativ real vækstrate, kan Kommissionen beslutte dette. Tidligere – i reglerne fra 1997 – skulle BNP være faldet med 0,75 pct., men nu er der blot tale om, at landet skal have en negativ vækstrate. I 2009 var der mange lande, som havde en negativ vækst, men Kommissionen havde alligevel foreslået, at alle lande skulle have henstillinger, og det havde der i Rådet været enighed om at give. Undtagelsen tager nok mere sigte på en situation, hvor det kun drejer sig om et enkelt land, som kommer ud for et chok.

Reglen om særlige omstændigheder er altså noget andet. Der er ikke nogen præcis definition af, hvad man forstår ved særlige omstændigheder. Hovedreglen er, at når man har et for stort underskud og får en henstilling, så skal man korrigere underskuddet det næste år. Men under særlige omstændigheder kan Kommissionen og Rådet tillade, at man bruger flere år til det. Det gjaldt en række central- og østeuropæiske lande, da de kom ind i EU i 2004, og det gjaldt mange EU-lande under krisen i 2009.

Per Clausen syntes, det lød rimeligt, at sanktioneerne kom efter henstillingerne, men når der nu kommer gode råd i den proces, der fører frem til, at man får vedtaget en finanslov, er det så ikke muligt, at sanktioneerne fremrykkes, så de kommer umiddelbart i forbindelse med vedtagelsen af finansloven, hvis man ikke retter sig efter de råd, der kommer?

Pia Olsen Dyhr ville gerne vide lidt mere om, hvad man vil gøre med lande, som ligger lige under de 3 pct. i underskud, men som har en stor statsgæld. Hun gik ud fra, at man kun ville ændre på adfærdskodeksen.

Hun ville være sikker på, at der blev tid i processen til at udarbejde et juridisk notat om sanktionernes forhold til det danske forbehold, og at man fik en meget udførlig beskrivelse af, hvordan sanktionerne skulle være over for euro-lande og over for ikke-eurolande.

Den fungerende formand (Lone Dybkjær) syntes, det var en fin redegørelse, kontorchef Rasmus Degn var kommet med, og ville gerne have et notat om den, så man ikke kun havde den i referatet.

Finansministeren svarede Per Clausen, at Kommissionen ikke har stillet forslag om at rykke sanktionerne frem. Det er normal procedure, at sanktionerne knytter sig til overholdelse eller ikke-overholdelse af henstillingerne.

Finansministeren sagde til Pia Olsen Dyhr, at så snart vi kender det konkrete forslag vedrørende sanktioner, vil regeringen udarbejde et juridisk notat om sanktionernes overensstemmelse med det danske forbehold og juraen i al almindelighed. Det ville udvalget få, før det tog stilling til de konkrete sanktioner, for beslutningerne på dette område skal foregå på et fuldstændigt oplyst grundlag.

NOT Finansministeren lovede et notat som ønsket af Lone Dybkjær.

Kontorchef Rasmus Degn svarede på Pia Olsens spørgsmål, at de 3 pct. af BNP er fastsat i en protokol til traktaten, og i Vækst- og Stabilitetspagten er reglerne herom og om henstillinger og sanktioner præciseret. Det, der drøftes nu i forbindelse med taskforcens arbejde, er, at man skal lægge større vægt på den offentlige gæld. Man vil nok ikke lave en særlig procedure for den offentlige gæld, men man vil inddrage gælden i proceduren for store underskud. Det kan f.eks. betyde, at både igangsætning og gennemførelse af proceduren ikke kun afhænger af, om underskuddet overstiger 3 pct. af BNP, men også af gældens størrelse. Det kan betyde, at et land kan komme ind i proceduren, hvis det har en meget høj gæld, og underskuddet vedvarende ligger tæt på 3 pct. grænsen, eller at et land forbliver i proceduren, selv om det lige præcis får underskuddet ned under 3 pct., indtil det har fået så megen styr på økonomien, at gælden begynder at falde, hvis landet har en meget stor gæld. Han tilføjede, at det i praksis ikke vil få betydning for lande, som kun en enkelt gang nærmer sig de 3 pct.

Per Clausen mente ikke, man kunne udelukke, at det forhold, at sanktionerne ville komme, hvis man undlader at følge en henstilling, kan opfattes som en trussel mod landenes selvstændighed i finanspolitikken.

Finansministeren fastholdt, at sanktionerne vil være knyttet til, om man overtræder eller ikke overtræder 3 pct. grænsen i Vækst- og Stabilitetspagten, så det er kendsgerningerne, der bestemmer sanktionerne.

2. Bankafgifter til finansiering af afviklingsfonde

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2010) 0254

Rådsmøde 3030 – bilag 1 (samlenotat side 7)

Udvalgsrådsreferat:

EUU alm. del (09) – bilag 449 (side 1265 FO, forhandlingsoplæg forelagt EEU 4/6-10)

EUU alm. del (09) – bilag 408 (side 1070, behandlet i EEU 12/5-10)

Finansministeren: På det kommende Økofin forventes en drøftelse af afgifter på den finansielle sektor med henblik på opbygning af reserver, f.eks. i afviklingsfonde.

Med en afviklingsfond forstås en fond, der kan anvendes til at finansiere udgifter forbundet med afvikling af f.eks. insolvente banker, og som er finansieret af sektoren selv f.eks. gennem en afgift på sektoren.

Jeg forventer, at drøftelserne vil søge at afdække landenes overordnede holdninger til bankafgifter og afviklingsfonde forud for en meddelelse fra Kommissionen, som ventes fremlagt i oktober 2010 – altså om et par måneder.

Jeg forelagde sagen til forhandlingsoplæg her i udvalget forud for Økofin den 8. juni 2010. Som jeg nævnte dengang, er regeringen indstillet på at drøfte konstruktionen af en fælles EU-ramme for nationale afviklingsfonde, idet sådanne fonde dog bør afpasses nøje med de aktuelle initiativer om at styrke den finansielle regulering i øvrigt, herunder styrkede kapitalkrav m.v.

EU-landene er generelt enige om at arbejde videre med principperne for afviklingsfonde, herunder at den finansielle sektor skal bidrage til at dække omkostningerne til finansielle kriser, men der har endnu ikke været nærmere drøftelser af de centrale spørgsmål om skattesats, skattebase osv.

Flere medlemslande har allerede på egen hånd indført – eller er i færd med at indføre – bankafgifter, herunder Sverige, UK, Tyskland, Frankrig og Ungarn. Der er variationer mellem landene med hensyn til de konkrete modeller, herunder vedrørende skattebasen og i forhold til om der oprettes en egentlig fond med dertil hørende afviklingsmyndigheder mv., eller om indtægterne indføres i det generelle offentlige budget.

Kommissionen ventes i de kommende drøftelser at lægge stor vægt på behovet for koordination for at understøtte lige konkurrencevilkår og undgå dobbeltbeskatning. Det gælder f.eks. en fælles tilgang til, i hvilket land bankernes filialer skal beskattes – om det skal ske i hjemlandet eller i værtslandet.

Der er ikke sket væsentligt nyt siden Økofin den 8. juni, udover at Kommissionen nu ventes at anbefale, at en skattebase tager udgangspunkt i bankernes passiver eksklusiv forsikrede indskud og egenkapital. Kommissionen ventes fortsat ikke at have konkrete anbefalinger om satser.

Tankerne i Kommissionens meddelelse ligger i princippet på linje med den danske ordning om håndtering af nødlidende pengeinstitutter, som blev vedtaget den 1. juni, og som vil gælde fra 1. oktober 2010. Tanken er begge steder, at sektoren selv skal dække omkostningerne ved finansielle kriser og afvikling af insolvente institutter. Regeringen vil arbejde for, at den danske afviklingsordning skal kunne rummes inden for en eventuel fælles EU-ramme.

Det bemærkes, at den danske ordning ikke baserer sig på en afgift, der opkræves på forhånd til en øremærket fond, som umiddelbart er det, som Kommissionen synes at foretrække. Den danske ordning består i stedet i, at de finansielle virksomheder på forhånd forpligter sig til at dække eventuelle omkostninger til afvikling, men at den egentlige indbetaling sker efterfølgende, når omkostningerne er gjort op.

Vi er endnu på et tidligt stadium, og der er ikke konkrete EU-forslag på bordet. Jeg vil vende tilbage til sagen igen, når det er mere klart, hvordan et konkret forslag vil se ud.

Per Clausen forstod, at man gør sig nogle overvejelser i retning af, at de penge, der i givet fald skal indbetales af danske banker til en sådan fond, mere eller mindre automatisk skal kunne bruges i forhold til problemer, der opstår i den finansielle sektor i andre lande. I den forbindelse pegede han på, at i Sverige har et enigt finansudvalg sagt, at det vil man under ingen omstændigheder være med til.

Pia Adelsteen spurgte, om en amerikansk bank, som har filialer i Europa, også bliver påvirket.

Finansministeren svarede Per Clausen, at der ikke foreligger konkrete forslag om, at pengene kan bruges i andre lande, og pointerede, at der er tale om nationale fonde, så der er ikke noget i kortene, der umiddelbart taler for, at pengene skal kunne bruges i andre lande.

Finansministeren svarede Pia Adelsteen, at banker i ikke-EU-lande er et spørgsmål, der drøftes i WTO-regi.

3. Skat på finansielle transaktioner

– *Udveksling af synspunkter*

SEK (2010) 0409

Rådsmøde 3030 – bilag 1 (sammenotat side 12)

Finansministeren: Det belgiske formandskab har efter ønske fra bl.a. Frankrig og Tyskland sat skat på finansielle transaktioner på Økofins dagsorden. Der er ikke lagt op til konkrete beslutninger, og der foreligger ikke konkrete forslag.

Ved en finansiell transaktionsskat forstås f.eks. en skat på handel med aktier, obligationer, derivater, valuta m.v.

Der synes i nogle lande at være en opfattelse af, at en sådan skat kan begrænse skadelig spekulation ved at gøre transaktioner dyrere, og at man som følge af den store mængde af transaktioner vil kunne opnå betydelige indtægter selv ved en lille skat. En transaktionsskat skal også ses i forlængelse af forskellige ønsker om et større bidrag fra den finansielle sektor til de offentlige finanser, bl.a. i lyset af omkostningerne ved finansielle kriser.

Kommissionen har set på fordele og ulemper ved en finansiell transaktionsskat.

Kommissionen er skeptisk over for transaktionsskatter og fremhæver bl.a., at det ikke er muligt at afgrænse "spekulative" transaktioner fra andre transaktioner. En transaktionsskat vil ramme alle finansielle handler og vil derfor også øge omkostningerne knyttet til handel for ikke-finansielle virksomheder, pensionsfonde, private opsparende osv., f.eks. når disse placerer deres opsparing i aktier og obligationer, veksler valuta eller køber derivater for at forsikre sig mod bestemte risici.

Handel med finansielle aktiver er meget mobil og kan hurtigt flyttes over grænser. Kommissionen nævner derfor også, at der er en risiko for, at en transaktionsskat vil medføre flytning af handel med aktier m.v. til skattely for at omgå skatten. Konsekvensen heraf vil være en styrket position for skattely og en svækket position for de lande, der håndhæver transaktionsskatten, i form af et udeblevet skatteprovenu og større omkostninger for disse landes virksomheder og borgere.

Kommissionen vurderer endvidere, at i det omfang beskatningen overhovedet kan administreres, vil langt størstedelen af indtægterne blive inddrevet i de lande, hvor transaktionerne finder sted i stort omfang, dvs. lande med store finansielle centre – især UK, men derudover f.eks. også Tyskland og Frankrig – og kun i mindre omfang andre lande.

Også IMF fraråder transaktionsskatter. IMF foreslår andre, bedre alternativer, dvs. skatter med færre forvridninger og omkostninger for den ikke-finansielle sektor. En bedre form for skat på den finansielle sektor er eksempelvis en skat på de finansielle virksomheders lønsum og/eller overskud. Det svarer til den danske lønsumsafgift på den finansielle sektor.

Hensigten er at beskatte merværdien i sektoren og ikke de enkelte handler eller transaktioner. En sådan "merværdiafgift" kan kompensere for, at der af tekniske grunde ikke opkræves normal moms i den finansielle sektor.

Regeringen finder som udgangspunkt – ligesom Kommissionen og IMF samt mange andre – at der er en række væsentlige ulemper ved skatter på finansielle transaktioner. Regeringen finder det u hensigtsmæssigt at begrænse alle finansielle transaktioner gennem beskatning, herunder alle de transaktioner som er knyttet til "ikke-spekulativ" handel, og som derfor skaber velfærd for virksomheder, borgere og opsparende. Man risikerer med en sådan skat også at ramme lande, der er særligt afhængige af international handel, ikke mindst udviklingslande. Det vil desuden være skadeligt for det aktive arbejde med at begrænse internationale skattely, hvis man gennem en transaktionsskat forærer sådanne lande en betydelig ny indtægtskilde. En sådan skat ville i givet fald skulle indføres på globalt niveau, og det er vel ikke realistisk.

Regeringen har forståelse for, at nogle lande har behov for indtægter til de offentlige budgetter og gerne vil holde vejen åben for at øge bidraget fra den finansielle sektor til de offentlige finanser, og regeringen vil fordomsfrist vurdere eventuelle konkrete forslag til transaktionsskatter. Vi finder det imidlertid hensigtsmæssigt, hvis indtægterne i stedet rejses på en mere effektiv måde, f.eks. som en beskatning af værditilvæksten i den finansielle sektor i form af en skat på den finansielle sektors lønsum i stil med den danske lønsumsafgift.

Under alle omstændigheder bør overvejelser om at skærpe beskatningen af den finansielle sektor ses i sammenhæng med de øvrige initiativer til at styrke regulering af den finansielle sektor, herunder bedre tilsynssamarbejde, styrkede kapitalkrav, større gennemsigtighed i handel med derivater osv. og meget mere, der kan bidrage til større finansiel stabilitet og mindske tilskyndelsen til overdreven risikotagning i de finansielle virksomheder.

Per Clausen forstod, at finansministeren hæftede sig ved de argumenter, der er imod en Tobinskat, og anbefalede ham, at han også satte sig ind i argumenterne for en sådan skat. Han spurgte, hvad det er meningen at en eventuel Tobinskat skal finansiere. Skal den gå til ulandene, eller skal den give flere penge i EU-kassen?

Pia Adelsteen erklærede sig enig med finansministeren i, at det er en dårlig idé med en Tobinskat, idet de, der kunne, ville rykke transaktionerne hen til lande, som ikke er omfattet af den. Hun mente, det system, vi har i Danmark med lønsumsafgifter, er langt mere givtigt.

Lone Dybkjær spurgte, hvilken anden skat finansministeren ville pege på, når han nu ikke kunne lide Tobinskatten. Hun ville gerne vide, hvordan han stillede sig til det, som IMF har foreslået, som mindede mere om den danske lønsumsafgift.

Finansministeren gjorde i anledning af Per Clausens spørgsmål opmærksom på, at Tobinskatten er på et rent analysestadium, og at man på mødet for første gang vil høre, hvilke synspunkter landene har på den. Generelt går vi ikke ind for, at man øremærker skatter til bestemte formål, og vi går heller ikke ind for at give EU en skatteskrue, som det kan betjene sig af efter forgodtbefindende. Finansministeren ville i lyset af det foreløbige mandat, han havde, deltage i diskussionen, og så snart der foreligger mere konkrete forslag, eller man ved, hvad der i givet fald kan skabes et flertal for, ville han orientere Europaudvalget.

Finansministeren sagde i anledning af Lone Dybkjærs spørgsmål, at lønsumsafgiften jo er en afgift, vi kender i Danmark, og den er også blevet hævet et par gange, senest i forbindelse med genopretningsplanen, så en sådan afgift på internationalt plan var regeringen en varm tilhænger af.

5. Siden sidst

Styrket økonomisk-politisk samarbejde – møde i taskforcen den 6. september 2010

KOM (2010) 0367, KOM (2010) 0250

KOM (2010) 0367 – bilag 1 (dansk indspil af 27/8-10)

Finansministeren: Til sidst vil jeg gerne orientere udvalget om taskforcen om styrket økonomisk samarbejde. Jeg forelagde sagen til forhandlingsoplæg her i udvalget forud for Økofin den 13. juli, og der skal være et nyt møde den 6. september.

Taskforcen forventes at endossere en rapport, som gør status for arbejdet og præsenterer de elementer, der er generel enighed om. Van Rompuy – der jo er formand for taskforcen og Det Europæiske Råd – ventes herefter at aflægge rapport til Det Europæiske Råd i september, og drøftelserne her vil så indgå i Kommissionens arbejde med at udarbejde konkrete forslag til styrket økonomisk samarbejde frem mod Det Europæiske Råd i oktober. Kommissionen forventes at præsentere sine forslag inden udgangen af september.

Som jeg lige har redegjort for, er der enighed om at introducere et Europæisk Semester, og der ventes enighed om en konkret udmøntning i form af en ændring af adfærdskodeksen for stabilitets- og konvergensprogrammerne.

Derudover er der enighed om at styrke Stabilitets- og Vækstpagten via øget fokus på den offentlige gæld og finanspolitisk holdbarhed. I forhold til den forebyggende del af pagten er der generel enighed om, at lande med en gæld over 60 pct. af BNP eller udtalte risici i forhold til den fremadrettede gældsudvikling bør have mere ambitiøse mellemfristede mål for den strukturelle saldo og sikre en hurtigere tilpasning mod disse mål. I forhold til den korrigerende del af pagten er der generel enighed om, at både iværksættelse og ophævelse af proceduren for uforholdsmæssigt store underskud skal afhænge af både underskud og gældsudvikling. Det kunne f.eks. være sådan, at et land med et underskud, der er under 3 pct., men tæt på 3 pct. af BNP, skal være i proceduren, hvis landet samtidig har en gæld, som er meget høj, og som ikke falder.

Der er også generel støtte til forslaget om en bredere makroøkonomisk overvågning, som vil foregå i to stadier: Den forebyggende del vil bestå af en årlig vurdering af risikoen for makroøkonomiske ubalancer, inklusiv en advarselsmekanisme som baseres på et "scoreboard" med en række indikatorer. Indikatorerne skal afsløre interne og eksterne ubalancer, f.eks. med hensyn til betalingsbalance og konkurrenceevne, ejendomspriser, privat gæld m.v. Under den korrigerende del vil et land kunne sættes i en position med "uforholdsmæssigt store ubalancer" og f.eks. modtage henstillinger om at korrigere ubalancerne. Der tales aktuelt ikke om sanktioner i denne del af den styrkede overvågning.

De fleste lande er endvidere enige om, at der er behov for at styrke de nationale finanspolitiske rammer og sikre, at de understøtter efterlevelse af EU-reglerne. Der ventes enighed om en høj grad af fleksibilitet med hensyn til, hvordan lande-

nes nationale rammer skal afspejle EU-reglerne. Danmark har jo f.eks. haft gode erfaringer med vores mellemfristede planer, der har bidraget til at undgå store underskud gennem mange år inden den særlige situation under krisen.

I forhold til sanktioner er de fleste lande enige om en række overordnede principper for et nyt sanktionsregime: Sanktioner skal bruges, og det skal ske tidligere og mere gradvist. Der er lagt op til, at de eksisterende sanktioner fortsat kun skal gælde for eurolande, mens nye sanktionsmuligheder – f.eks. knyttet til EU-budgettet – vil kunne komme til at gælde for alle EU-lande.

Der er endnu ikke fremlagt konkrete forslag. Vi vil foretage en grundig økonomisk og juridisk vurdering af forslagene, når de måtte foreligge.

Der har ikke været egentlige drøftelser af spørgsmålet om en permanent kriseløsningsmekanisme. Vi vil muligvis snart skulle drøfte nogle overordnede principper for en fremtidig permanent mekanisme, men vi er enige om først at drøfte de nærmere detaljer på et senere tidspunkt, f.eks. om et par år, så vi også kan drage nytte af erfaringerne med den midlertidige kriseløsningsmekanisme.

Regeringen støtter alle disse elementer og generelle principper for et styrket økonomisk samarbejde, som jeg redegjorde nærmere for her i udvalget i juli måned, og som ligger inden for rammerne af det foreløbige forhandlingsmandat, der er givet. Principperne vil fremadrettet blive udmøntet i konkrete forslag frem mod Det Europæiske Råd i oktober. Regeringen vil – på linje med en række andre lande – lægge stor vægt på fastholdelse af den nationale suverænitet i forhold til den økonomiske politik. Det er afgørende, at vi fortsat vil kunne føre en selvstændig økonomisk politik, som passer til danske forhold, herunder konjunkturudvikling og behovet for at styrke bl.a. investeringer og jobskabelse.

I den forbindelse vil jeg gøre opmærksom på, at der f.eks. ikke lægges op til at ændre Stabilitets- og Vækstpaktens grundlæggende bestemmelser om undtagelser og fleksibilitet, som blev styrket i kraft af reformen af pagten i 2005. Det gælder f.eks. bestemmelsen om, at Kommissionen og Rådet kan give et land en frist på flere år til at rette op på et stort underskud, hvis der foreligger særlige omstændigheder, som man f.eks. har gjort under den aktuelle krise. Det gælder også bestemmelsen om, at Kommissionen og Rådet kan give et land en undtagelse fra proceduren, hvis landets problemer skyldes nogle exceptionelle omstændigheder.

Endelig vil jeg gerne orientere udvalget om, at vi fra dansk side har udarbejdet et teknisk indspil til taskforcen, som I har modtaget her i udvalget. Mange lande har bidraget med nogle relativt overordnede indspil til arbejdet, mens det danske indspil har teknisk karakter og forsøger at adressere en af hovedårsagerne til den aktuelle "offentlige finanskrise", nemlig utilstrækkelige fremskridt mod landenes mellemfristede budgetmål, særligt på grund af manglende konsolidering i gode tider. Håbet er, at indspillet vil trække en styrkelse af Stabilitets- og Vækstpagten i den rigtige retning.

Indspillet er fuldt på linje med de danske økonomisk-politiske rammer, aktuelt 2015-planen, som har leveret gode resultater gennem mange år og under skiftende regeringer. Det er rammer, som giver mulighed for at gennemføre finanspo-

litiske lempelser i dårlige tider, men det kræver netop, at der opbygges et råderum ved at konsolidere de offentlige finanser i gode tider.

Den fungerende formand (Lone Dybkjær) gjorde opmærksom på, at det danske indspil kom den 27. august, uden at det havde været forelagt udvalget. Det kunne man måske overveje at stille spørgsmål til.

Diskussionen om taskforcens forslag er gengivet ovenfor under dagsordenens punkt 1.